

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.931 van 17 juni 2013
in de zaak A. 208.404/IX-7972**

In zake : Bram VAN LAETHEM
wonend te 1770 Liedekerke
Violetstraat 26
waar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ingrid Martens
kantoor houdend te 9000 Gent
Gustaaf Callierlaan 291

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Landsverdediging

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 29 maart 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van de Algemene Directie Human Resources (DGHR) van Defensie d.d. 21 januari 2013 waarbij de kandidatuur van [Bram Van Laethem] voor deelname aan de Sociale Promotie 2013-BOO/KGO werd afgewezen”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 juni 2013.

Staatsraad Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker, advocaat Ingrid Martens, die verschijnt voor de verzoeker, en luitenant-kolonel militair administrateur Philippe Van Gyseghem, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker maakt deel uit van het kader van beroepsonderofficieren en is benoemd in de graad van eerste sergeant-majoor.

3.2. Bij ministerieel besluit van 25 april 2000 wordt de verzoeker bij tuchtmaatregel tijdelijk uit zijn ambt ontheven voor een duur van dertig dagen. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

“[...]

Overwegende dat de drugsfeiten afbreuk doen aan de waardigheid van zijn ambt van kandidaat-beroepsonderofficier;

Overwegende dat het drugsfeiten betreft, het passend is een statutaire maatregel op te leggen om de ernst van het vergrijp te onderstrepen;

Overwegende dat betrokkene voor deze feiten diende te verschijnen voor een onderzoeksraad;

Dat deze raad de feiten bewezen, ernstig en onverenigbaar achtte met de staat van kandidaat-beroepsonderofficier;

Dat deze feiten niet kunnen of mogen getolereerd worden in hoofde van eender welke militair;

Dat deze feiten afbreuk doen aan het imago van de Krijgsmacht;

Dat het vertrouwen in betrokkene geschokt is;
Dat enkel de verbreking van de dienstneming de enige passende maatregel lijkt;
Overwegende dat er echter verzachtende omstandigheden in acht genomen kunnen worden;
Dat het een eerste gerechtelijke verwittiging betreft;
Dat deze feiten kunnen aanzien worden als een jeugdzonde, gezien de jeugdige leeftijd van betrokkene op moment der feiten;
Dat betrokkene het vertrouwen van zijn chefs heeft herwonnen na de feiten;
Dat hij de ernst der feiten goed schijnt begrepen te hebben en niet meer in aanraking met drugs wil komen;
Dat betrokkene geen straffen of veroordelingen meer heeft opgelopen;
Overwegende dat aldus een tijdelijke maatregel voldoende lijkt om de ernst der feiten te benadrukken;
Dat deze statutaire maatregel moet dienen als ernstige en laatste waarschuwing;
Dat echter bij volgende, gelijkaardige feiten de definitieve verwijdering uit de Krijgsmacht zal overwogen worden”.

3.3. Op 26 april 2012 verspreidt de Algemene Directie Human Resources (DGHR) van Defensie een nota “Instructie 145: vast gedeelte” met als onderwerp: “overgangen en sociale promoties voor officieren, onderofficieren en vrijwilligers van het actief kader” (hierna: Instructie nr. 145). Luidens de synthese van deze nota betreft deze de “overgangen en sociale promoties 2013, procedure kandidaten”. Het “vast gedeelte” van de nota bevat “alle richtlijnen en wettelijke bepalingen voor de overgangen en sociale promoties”.

De rubriek “7. Aanvaarding van de kandidaturen” van de Instructie nr. 145 stelt inzonderheid wat volgt:

“7. Aanvaarding van de kandidaturen

De Dir Gen HR aanvaardt of verwerpt de kandidatuur, na studie van het dossier en op basis van onderstaande criteria, vóór 31 Dec 12.

a. Uitsluitingscriteria a priori:

[...]

(5) vermelding in het persoonlijk dossier van drugsgebruik, drankmisbruik of alcoholisme;

[...]”.

3.4. De verzoeker stelt zich kandidaat voor het korps Luchtmacht Niet-varend personeel. Hij krijgt een gunstig advies van zijn meerderen.

3.5. Op 19 december 2012 wijst de directeur-generaal HR de kandidaatstelling van de verzoeker af op grond van de volgende overweging:

“In feite: Uitsluitingscriterium drugsgebruik :

Het dossier van kandidaten voor sociale promotie of overgang mag geen melding maken van courant drugsgebruik.

Op datum van 25 april 2000 werd betrokkene bij tuchtmaatregel tijdelijk uit zijn ambt ontheven voor een duur van dertig dagen voor het plegen van drugsfeiten in de hoedanigheid van kandidaat-beroepsonderofficier. De aard van deze feiten alsook de opgelegde straf daaraan verbonden kunnen niet [in] overeenstemming worden gebracht met zijn kandidatuur om toe te treden tot de categorie van officieren.

Om die reden verwerp ik zijn kandidatuur”.

Dit is de bestreden beslissing, door de verzoeker verkeerdelijk gedateerd op 21 januari 2013.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

A. Ernst van het tweede middel

Standpunt van de partijen

5. De verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Hij meent dat, in de mate dat DGHR vermocht rekening te houden met zijn cannabisgebruik dertien jaar geleden, dit loutere gegeven niet

gebruikt had mogen worden om zijn kandidaatstelling a priori af te wijzen. Minstens had dit gegeven moeten worden afgewogen tegen de andere criteria en had men rekening moeten houden met zijn onbesproken gedrag sindsdien, met zijn zeer positieve evaluaties gedurende de laatste jaren, met zijn zeer goede lichamelijke proeven en met de positieve aanbevelingen die werden uitgebracht. Als met al deze elementen rekening wordt gehouden, dan dringt de conclusie zich op dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en dat men verzoekers kandidaatstelling minstens aan een verder onderzoek had moeten onderwerpen.

De verzoeker licht verder toe dat zijn drie laatste beoordelingen zeer positief zijn. Bij wege van voorbeeld verwijst hij naar zijn laatste evaluatie van 25 september 2012 waarin hij voor alle criteria scores 7 en 8 (op een schaal van 1 tot 9) verkreeg. Voor het criterium “loyaliteit en integriteit” scoorde hij een acht, zijnde tussen “zeer goed” en “uitstekend”, waaruit volgens verzoeker blijkt dat er “momenteel dus klaarblijkelijk absoluut niet [wordt] getwijfeld aan verzoekers loyaliteit en integriteit (zelfs integendeel)”. Ook wijst hij op de gunstige adviezen van zowel zijn korpscommandant als van de generaal-majoor van de Algemene Directie Material Resources en op het feit dat hij ook beschikt over de vereiste fysieke hoedanigheden. Wat het “Algemene Order – J/817” met als onderwerp: “Drugsbeleid in de Krijgsmacht” betreft, licht de verzoeker toe dat uit dit order blijkt dat druggebruik in principe aanleiding geeft tot ontslag van ambtswege en dat ter zake geen onderscheid wordt gemaakt naargelang de personeelscategorie waartoe de militair behoort. De verzoeker leidt hieruit af dat klaarblijkelijk dertien jaar geleden werd geoordeeld dat zijn druggebruik in casu geen beletsel vormde om hem verder in dienst te houden in het leger en dat “dit een terechte beslissing was, [hetgeen] moge blijken uit de uitstekende wijze waarop verzoeker sedertdien zijn functies heeft uitgeoefend”. Tot slot wijst de verzoeker er op dat de manier waarop het uitsluitingscriterium bedoeld in de Instructie nr. 145 werd geformuleerd en toegepast – namelijk zonder enige beperking in de tijd – tot gevolg heeft dat gebeurtenissen uit het begin van iemands loopbaan hem tot het einde van zijn dagen dreigen te achtervolgen. Toegepast op verzoekers situatie betekent dit dat een jeugdzonde van dertien jaar geleden de facto aan de verzoeker elke verdere carrièremogelijkheid binnen het leger ontnemt.

6. In een enig verweer inzake het eerste en het tweede middel, antwoordt de verwerende partij dat, in hoofdde, DGHR de Instructie nr. 145 heeft toegepast en dat zij, conform de regel “patere legem quam ipse fecisti”, ertoe gehouden was om de in die instructie vervatte regeling toe te passen.

In ondergeschikte orde voert de verwerende partij aan dat DGHR over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij de aanvaarding van de kandidaten en dat de Raad van State ter zake slechts een marginaal toezicht heeft. Bij een kandidaatstelling is een adequate vergelijking maar mogelijk indien het aantal kandidaten beperkt is en daarom is het toegestaan dat eerst een voorafgaande selectie geschiedt indien er zich veel kandidaten aandienen. Dit is te dezen het geval, zodat er gewerkt mag worden met uitsluitingscriteria. Dit zijn strenge minimumvereisten waaraan de kandidaten moeten voldoen, zoniet wordt hun kandidaatstelling niet onderzocht. Een ervan is geen vermelding hebben in het persoonlijk dossier van druggebruik, drankmisbruik of alcoholisme. Binnen het leger is het beleid inzake drugs duidelijk, hetgeen uitdrukkelijk is geëxpliciteerd in de Algemene Order – J/817. Volgens dit algemeen order is het gebruik van illegale drugs, zowel buiten als in dienstverband, onverenigbaar met de staat van militair. Hetzelfde geldt voor elke verhandeling van illegale drugs. Dergelijke handelingen moeten, voor zover zij onbetwistbaar vaststaan, principieel aanleiding geven tot de verwijdering uit de krijgsmacht van de betrokken militair. Ook in de rechtspraak van de Raad van State wordt aanvaard dat de krijgsmacht zich principieel streng opstelt tegenover druggebruik. De krijgsmacht is het organisme bij uitstek waar operationaliteit en permanente paraatheid essentiële vereisten uitmaken en maximaal hoog moeten worden gehouden, zodat van de militairen een specifieke hoge waakzaamheid en een specifieke houding gevraagd mag worden teneinde de opdrachten van de krijgsmacht maximaal succesvol te kunnen uitvoeren. In deze omstandigheden is het niet kennelijk onredelijk om een nultolerantie voor druggebruik toe te passen en dit als uitsluitingscriterium te bepalen in het raam van een sociale promotie naar een hogere personeelscategorie, zelfs indien betrokkene destijds niet verwijderd werd uit de krijgsmacht. Bij zijn beoordeling kan de Raad van State tevens rekening houden met het feit dat de kandidaatstelling het

verkrijgen van een officiersambt betreft en dus toegang verleent tot het hoogste kader in de krijgsmacht.

Beoordeling

7. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing.

De Raad van State mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen.

8. De verwerende partij beroept zich op het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” dat volgens haar impliceert dat ze het uitsluitingscriterium opgenomen in haar Instructie nr. 145 dient te volgen.

Het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” waarop de verwerende partij zich beroept, houdt in dat het bestuur en de organen die ervan afhangen ertoe verplicht zijn de algemene regels die ze zelf hebben vastgesteld, bij de concrete toepassing ervan te eerbiedigen. Het kan derhalve enkel worden ingeroepen wanneer het gaat om de (niet-) naleving van een rechtsregel.

Uit het hiervoor aangehaalde uittreksel van de Instructie nr. 145 (zie supra, punt 3.3) blijkt dat deze inzake de aanvaarding van de kandidaatstellingen door DGHR, onder de “uitsluitingscriteria a priori” vermeldt:

“(5) vermelding in het persoonlijk dossier van drugsgebruik, drankmisbruik of alcoholisme”.

Anders dan de verwerende partij lijkt te oordelen, dient dit in de Instructie nr. 145 opgenomen uitsluitingscriterium “a priori” zich niet aan als een dwingende algemene rechtsregel die het bestuur met respect voor het patere legem-beginsel dient toe te passen. De voorwaarden waaraan een beroepsonderofficier met het oog op zijn sociale promotie dient te voldoen om aanvaard te kunnen worden als kandidaat-aanvullingsofficier zijn immers vervat in artikel 34 van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 betreffende de overgang binnen dezelfde personeelscategorie en de sociale promotie naar een hogere personeelscategorie (hierna: het koninklijk besluit van 9 juni 1999). Dit luidde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Met het oog op zijn sociale promotie kan de beroepsonderofficier aanvaard worden als kandidaat-aanvullingsofficier door de minister wanneer hij aan de volgende voorwaarden voldoet :

- 1° na zijn vorming ten minste twee jaar werkelijke dienst vervuld hebben als beroepsonderofficier zoals bepaald bij artikel 10, § 1, eerste lid, 2°, van de wet van 21 december 1990 houdende statuut van de kandidaat-militairen van het actief kader, en niet meer dan twee keer afgewezen zijn met het oog op zijn opname in de hoedanigheid van aanvullingsofficier omdat hij niet voldoet aan de voorwaarden bedoeld in 2°, 3°, 4°, 5° of 6°;
- 2° de leeftijd van 35 jaar niet bereikt hebben op 31 december van het jaar van zijn aanvaarding;
- 3° de morele hoedanigheden bezitten vereist van een kandidaat-officier bij toepassing van het koninklijk besluit van 13 november 1991 tot bepaling van de regels die gelden bij de beoordeling van de morele hoedanigheden van een kandidaat-militair van het actief kader of van een dienstplichtige, kandidaat-reserve-officier of kandidaat-reserve-onderofficier;
- 4° niet afgewezen worden door de DGHR;
- 5° batig gerangschikt worden bij de overgangsproef binnen de grenzen van het aantal opengestelde plaatsen zoals bepaald bij artikel 10, § 1, eerste lid, 2°, van de wet van 21 december 1990 houdende statuut van de kandidaat-militairen van het actief kader;
- 6° bovendien, voor de onderofficier van de marine medisch geschikt zijn voor dienst op zee.
[...].”

Uit deze bepaling volgt weliswaar dat op grond van artikel 34, eerste lid, 4°, DGHR de mogelijkheid heeft een kandidaatstelling af te wijzen zonder dat hierbij een criterium wordt vooropgesteld op grond waarvan dit zou kunnen gebeuren, doch in deze stand van het geding blijkt er geen bepaling te zijn die aan DGHR de bevoegdheid verleent om aanvullende uitsluitings- of

toegangsvoorwaarden te formuleren. Aangezien DGHR inzake de toegangs- of “uitsluitingscriteria” enerzijds geen verordenende bevoegdheid heeft om ter zake bindende voorschriften te bepalen in de Instructie nr. 145 en aangezien anderzijds de in de Instructie nr. 145 opgesomde “uitsluitingscriteria a priori” zich niet aandienen als louter interpretatief van aard, lijkt bijgevolg in deze stand van het geding de enige wettig mogelijke interpretatie te zijn dat deze instructie ter zake een indicatieve waarde heeft. Dit betekent dat de in de Instructie nr. 145 opgenomen “uitsluitingsgronden a priori” moeten worden ingepast in de in het voornoemde artikel 34, eerste lid, 4°, bepaalde appreciatiebevoegdheid van DGHR. In de Instructie nr. 145 heeft DGHR aldus voor zichzelf wat de toepassing van zijn appreciatiebevoegdheid betreft, richtlijnen vastgesteld die hij zich voorneemt te volgen bij het onderzoek van individuele gevallen. Deze “uitsluitingscriteria” kunnen derhalve geen bindend karakter hebben en kunnen bijgevolg niet worden gelijkgesteld met eigenlijke “rechtsregels” waaraan de verwerende partij op grond van het patere legem-beginsel bij de beoordeling van een individuele aanvraag zoals die van verzoeker, is gehouden.

Uit het voorgaande blijkt dat DGHR over een zeer ruime appreciatievrijheid beschikt om een kandidaatstelling te verwerpen, zonder dat hij hierbij gebonden lijkt door zijn eigen instructie die zich immers aandient als een indicatieve instructie of omzendbrief. Een beroep op het patere legem-beginsel om zich gebonden te achten door hetgeen bepaald is in de eigen instructie, is aldus niet dienend.

9. De aan DGHR toegekende zeer ruime appreciatievrijheid heeft evenwel steeds de redelijkheid tot grens. Een bestuur dat zijn vrijheid hanteert door de grenzen van de redelijkheid te buiten te gaan, schendt aldus het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing is gesteund op de enkele vaststelling dat de verzoeker op 25 april 2000 bij tuchtmaatregel tijdelijk uit zijn ambt was ontheven voor het plegen van drugfeiten in de hoedanigheid van kandidaat-beroepsonderofficier. Weliswaar kan worden aangenomen dat de

vereisten van operationaliteit en permanente paraatheid van de krijgsmacht kunnen vergen dat de krijgsmacht principieel een strenge houding aanneemt en een beleid van nultolerantie voert ten aanzien van drugfeiten en dat dit impliceert dat het op zich niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij bij haar beoordeling nog rekening houdt met drugfeiten uit het verleden, ook al is er sedertdien geruime tijd verstreken. Eveneens kan worden aangenomen dat een beoordeling bij de “overgang” van personeelsleden naar het officierskader streng verloopt, aangezien die toegang verleent tot de hiërarchisch hoogste functies. Dit betekent evenwel niet dat, nu aan de eigen Instructie nr. 145 geen absoluut verbindende waarde kan worden gehecht, de verwerende partij zonder concrete beoordeling van de zaak blindweg op grond van die beleidslijn aan de verzoeker zijn druggebruik kan blijven tegenwerpen. Te dezen moet dan ook worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij óók rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekers bewezen druggebruik indertijd geen aanleiding heeft gegeven tot de in de eigen stafnota principieel toe te passen straf van ontslag omdat er, luidens de formele motivering van de tuchtstraf, in hoofde van de verzoeker verzachtende omstandigheden bestonden, met name dat volgens de tuchtoverheid het door de verzoeker gepleegde druggebruik een “jeugdzonde” betrof, alsook dat de verzoeker op het ogenblik van het opleggen van de tuchtstraf blijkbaar het vertrouwen van zijn chefs had herwonnen. Evenmin blijkt uit de formele motivering van de bestreden beslissing dat rekening is gehouden met het onberispelijke parcours dat de verzoeker sindsdien heeft afgelegd – hetgeen volgens de verzoeker blijkt uit de overgelegde recente evaluaties –, of met de zeer positieve evaluaties die specifiek in het licht van zijn aanvraag tot sociale promotie werden verleend door zijn hiërarchische meerderen. In deze specifieke context bestaat er aldus een kennelijke wanverhouding tussen het in de beslissing uitgedrukte enige motief – te weten de tijdelijke ambtsontheffing wegens drugfeiten bij beslissing van 25 april 2000 – en de inhoud van de bestreden beslissing, te weten het op 19 december 2012 verwerpen van verzoekers kandidaatstelling voor de deelneming aan de sociale promotie 2013-BOO/KGO. De door de verwerende partij aangehaalde jurisprudentiële precedënten die betrekking hebben op tuchtstraffen wegens druggebruik en derhalve bezwaarlijk

vergelijkbaar zijn met de inhoud van de thans bestreden beslissing, doen hieraan geen afbreuk.

10. Het tweede middel is in de aangegeven mate ernstig.

B. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

11. De verzoeker voert aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem de laatste mogelijkheid ontnemt om deel te nemen aan de sociale promotie. Als aanvaardingsvoorwaarde geldt immers dat de kandidaat niet de leeftijd van 35 jaar mag hebben bereikt op 31 december 2013. De verzoeker, die dit jaar nog net aan de gestelde leeftijdsvoorwaarde voldoet, is aldus vanaf het volgende jaar te oud om nog in aanmerking te komen voor sociale promotie. De bestreden beslissing ontnemt hem bijgevolg de laatste kans om door te groeien naar het officierenkader. De schorsing van de bestreden beslissing zou tot gevolg hebben dat de verwerende partij hem alsnog toegang moet verlenen tot de proeven die in de loop van 2013 worden georganiseerd en die tegen december 2013 moeten leiden tot een rangschikking van de kandidaten. Aldus krijgt hij de mogelijkheid batig te worden gerangschikt en per 31 december 2013 aanvaard te worden voor het verdere verloop van de kandidaatstelling. De bewuste proeven zijn al opgestart, maar bij een gebeurlijke schorsing dient de verwerende partij er voor te zorgen dat de verzoeker alsnog de mogelijkheid heeft die proeven af te leggen.

12. De verwerende partij doet gelden dat verschillende proeven al plaatsvonden. Een eventueel schorsingsarrest zou niet tot gevolg hebben dat deze proeven opnieuw worden georganiseerd. Aangezien bepaalde proeven reeds afgesloten zijn, is het nadeel al gerealiseerd.

Beoordeling

13. Een van de voorwaarden om met het oog op sociale promotie aanvaard te worden als kandidaat-aanvullingsofficier is dat de beroepsonderofficier de leeftijd van 35 jaar niet heeft bereikt op 31 december van het jaar van zijn aanvaarding (thans artikel 34, § 1, eerste lid, 2°, van het koninklijk besluit van 9 juni 1999). De verzoeker beantwoordt enkel dit jaar nog aan deze voorwaarde. Dit betekent dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoeker definitief de kans ontnemt om via sociale promotie door te groeien tot het officierskader. Die uitsluiting en blokkering van de loopbaan van de verzoeker vormt een nadeel dat als ernstig en moeilijk te herstellen wordt onderkend.

De verwerende partij betoogt dat, aangezien bepaalde proeven reeds zijn afgesloten, het nadeel reeds is gerealiseerd. Ze zet evenwel niet uiteen waarom de verzoeker niet meer aan deze – weliswaar voor de andere kandidaten afgesloten – proeven kan worden onderworpen nu de eindrangschikking pas in december 2013 wordt opgemaakt. In deze omstandigheden is niet aangetoond dat het hiervoor ernstig en moeilijk te herstellen bevonden nadeel, zich thans reeds heeft gerealiseerd. De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing blijft derhalve nog nuttig.

De verzoeker kan ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijden, hetgeen volstaat.

14. De voorwaarden voor het bevelen van de schorsing zijn vervuld.

BESLISSING

1. De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Algemene Directie Human Resources (DGHR) van Defensie van 19 december 2012 waarbij de kandidatuur van Bram Van Laethem voor deelname aan de Sociale Promotie 2013-BOO/KGO wordt afgewezen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 17 juni 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques, staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door

Tiny Temmerman, griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Debersaques